

Muž, žije s matkou v domku na venkově, je svobodný. Je silně věřící, zásadový, ale je to velmi hodný člověk se smyslem pro humor. Mám ho moc ráda. Fiktivně mu budu říkat třeba Petr. Neměl vůbec lehké dětství, a možná i to ovlivnilo, že není ženatý a nemá rodinu.

Já: Jaký je tvůj pohled na rodinu?

Petr: Rodina je pro mne posvátný svazek, který tvoří celou společnost. Velké štěstí pro člověka, který rodinu má.

Já: Závidíš lidem, kteří mají rodinu a hlavně děti?

Petr: Nezávidím, ale přeji ji všem lidem, kteří ji mají. Vždycky jsem si rodinu přál.

Já: A proč myslíš, že ti to nevyšlo?

Petr: Protože jsem neměl štěstí v lásce.

Já: Je pravda, že není vždycky jednoduché potkat toho pravého. Člověk musí mít i kus velkého štěstí, ale někdy se vyplatí i trochu zariskovat nebo slevit ze svých zásad, protože tu kvalitu, to dobré, můžeš ve druhém objevit až po delší době.

Petr: To možná ano. Ale můžu žít jen se ženou, kterou hluboce miluji a s kterou si rozumím.

Já: Ovlivnila tvá víra to, že jsi nepotkal vhodnou ženu?

Petr: Myslím, že ne. Víra samotná to neovlivnila. Většinou mě ta osoba zklamala, až na ten poslední vztah, tam byl jiný problém, ale to bych si rád nechal pro sebe.

Já: Myslíš, že bys mohl mít dítě i se ženou, s kterou nejsi sezený?

Petr: To ne, to bych asi nebyl šťastný. Mít dítě je hodně velká zodpovědnost.

Já: To ano. Je to vlastně celoživotní starost, ale láska k nim a jejich k nám se nedá ničím nahradit. Nemáš pocit, že by sis rodinu nahrazoval něčím jiným?

Petr: Ne, to ne. Víš, že mám rád přírodu, rád cestuji, budoval jsem dům...Akorát mě samotného dost trápí, že nějak přestávám věřit na pravé přátelství. Přátelství podle mých představ. Asi jsem naivní, ale i to mě zklamalo.

Já: Určitě jsi někdy slyšel o dárcovství vajíček, dárcovství spermií...Myslíš, že bys byl schopen darovat svoje semeno?

Petr: Schopen bych byl, ale nikdy bych to nechtěl udělat. Trápila by mě myšlenka, že někde žije můj potomek a já ho neznám. Je pravda, že už jsem si takovou otázku kladl. To je podobné, jako když jsem přemýšlel nad tím, zda bych svému bratrovi dokázal darovat třeba ledvinu. Ty víš, že mně a mé matce velmi ublížil...Asi bych to nedokázal. Tato myšlenka mě velmi trápí. Něco jiného je moje maminka.

Já: Jsi připravený na to, že jednou tvoje maminka nebude, a že budeš úplně sám?

Petr: Často na to myslím, to ano, ale připravený na to nejsem. Svým způsobem je ale i v samotě cosi dobrého...Nevím, co bude.

Já: Taky se mi nabízí otázka, že je spousta samotných žen, které žijí bez partnera a vychovávají samy dítě. Napadla tě někdy myšlenka, že bys poznal takovou ženu, měl ji rád a musel tak nějakým způsobem přijmout i její dítě?

Petr: Nikdy jsem o tom vážněji neuvažoval, ale myslím si, že kdybych takovou ženu měl a miloval ji, miloval bych i její dítě.